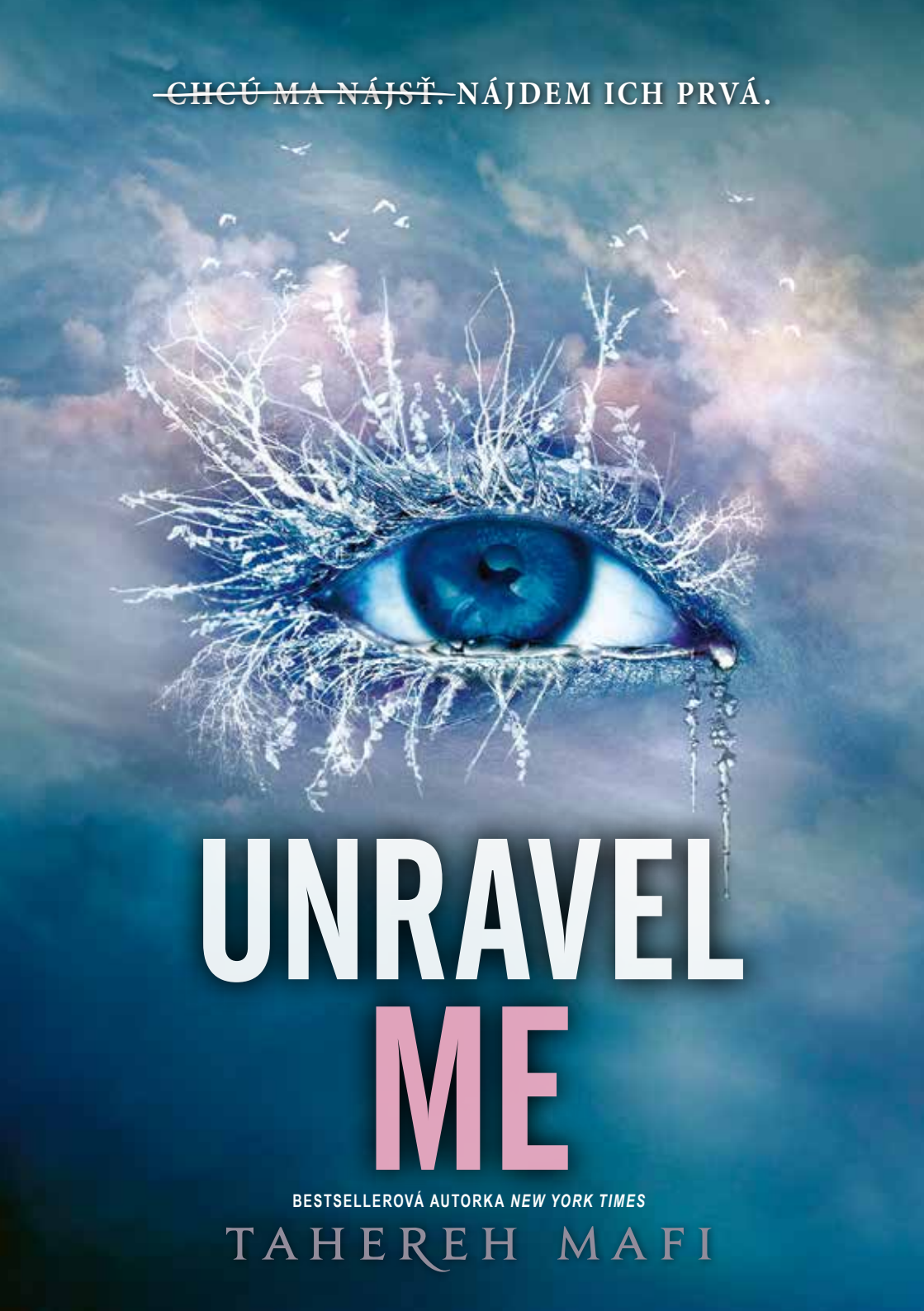
~~CHCÚ MA NÁJSŤ.~~ NÁJDEM ICH PRVÁ.

UNRAVEL ME

BESTSELLEROVÁ AUTORKA *NEW YORK TIMES*

TAHEREH MAFI

UNRAVEL ME

TAHEREH MAFI

Pandora
www.vydavatelstvopandora.sk

2026

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukovaná alebo prenášaná v akejkoľvek forme bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa okrem krátkych citácií v kritických článkoch a recenziách.

UNRAVEL ME

Copyright: © 2013 by Tahereh Mafi
All rights reserved
Translation © 2026 by Mgr. Lenka Martinková
Cover design: © Colin Anderson, Harper Collins
Cover Art inspired by a Photograph by Sharee Davenport
Cover Design: © Cara E. Petrus
Edges Design, Endpapers Illustrations: © Alina Anikina

Slovak Edition: © 2026 by Mgr. Lenka Martinková
VYDAVATEĽSTVO PANDORA

ISBN 978-80-8247-165-9
ISBN 978-80-8247-166-6 PDF
ISBN 978-80-8247-167-3 EPUB
ISBN 978-80-8247-168-0 MOBI

Pre moju matku.
Najlepšieho človeka, akého som kedy poznala.

JEDEN

Svet je dnes možno plný slnka.

Veľká žltá guľa sa vlieva do oblakov, je tekutá a ako žĺtok, rozmazáva sa na modrej oblohe, žiari studenou nádejou a falošnými sľubmi o milých spomienkach, skutočných rodinách, výdatných raňajkách, množstve palaciniek poliatych javorovým sirupom položených na tanieri vo svete, ktorý už neexistuje.

Alebo možno je to všetko inak.

Možno je dnes tma a vlhko, fúka taký ostrý vietor, až dospelým chlapom štípe kožu na prstoch. Možno sneží, možno prší, neviem, možno mrzne, možno padajú krúpy, možno zúri hurikán, možno tornádo, zem sa trasie a trhá, aby urobila miesto našim chybám.

Nemám tušenie.

Už nemám okno. Nemám výhľad. Teplota mojej krvi je hlboko pod nulou, som zahrabaná 15 metrov pod zemou v tréningovej miestnosti, ktorá sa v poslednom čase stala mojím druhým domovom. Každý deň civiem na tieto 4 steny a pripomínam si: *nie som väzeň, nie som väzeň, nie som väzeň*, ale niekedy mi po koži preletia staré obavy a zdá sa, že sa nedokážem vymaniť z klaustrofóbie, ktorá mi zviera hrdlo.

Keď som sem prišla, toľko som toho nasľubovala...

Teraz si už nie som taká istá. Teraz mám obavy. Teraz je moja myseľ zradcom, pretože moje myšlienky každé ráno vylezú z postele s vytreštenými očami a spotenými dlaňami. V hrudi sa mi hromadí nervózny chichot, hrozí, že vybuchne v hrudi. A tlak sa zväčšuje a zväčšuje, a *zväčšuje*.

Život tu nie je taký, aký som čakala.

Môj nový svet je vyrytý v kove, zapečatený striebrom, topí sa v zápachu kameňa a ocele. Vzduch je ľadový, podložky sú oranžové. Svetlá a vypínače pípajú a blikajú, elektronické a elektrické, neónovo jasné. Je tu rušno, množstvo tiel, množstvo chodieb plných šepotu a kriku, dupotu nôh a zamyslených krokov. Keď sa pozorne sústredím, počujem, ako pracujú mozgy a mračia sa čelá, prsty klepú po brade a perách, obočia sa zvrašťujú. Nápady sa nosia vo vreckách, myšlienky sú pripravené na špičkách jazykov, oči sústredene prižmúrené pri starostlivom plánovaní, o ktorom by som mala chcieť vedieť.

Nič však nefunguje, všetko vo mne je pokazené.

Mám využiť svoju energiu, povedal Castle. Naše dary sú rôznymi formami energie. Energia nevzniká ani nezaniká, povedal mi a ako sa náš svet menil, menila sa aj energia v ňom. Naše schopnosti sú prevzaté z vesmíru, z inej hmoty, z premeny iných energií. Nie sme anomálie. Sme nevyhnutnosťou zvrátenej manipulácie našej Zeme. Naša energia odniekiaľ pochádza, povedal. A to odniekiaľ je v chaose okolo nás.

Dáva to zmysel. Pamätám si, ako vyzeral svet, keď som ho opúšťala.

Spomínam si na naštvanú oblohu a sled západov slnka, ktoré sa rúcali pod mesiacom. Spomínam si na popraskanú zem, na pichľavé kríky a na bývalú zeleň, ktorá je teraz skôr hnedá. Myslím na vodu, ktorú nemôžeme piť a na vtáky, ktoré nelietajú. Na to, ako sa ľudská civilizácia zredukovala len na sériu zlúčenín rozprestierajúcich sa na tom, čo zostalo z našej spustošenej krajiny.

Táto planéta je ako zlomená kosť, ktorá sa nezrástla správne, sto kúskov kryštálu zlepených dohromady. Boli sme roztrieštení a opravení, povedali nám, aby sme sa každý deň snažili predstierať, že stále fungujeme tak, ako máme. Všetko je to však lož, všetko je to lož.

Nefungujem správne.

Nie som ničím viac než dôsledkom katastrofy.

2 týždne sa zrútili pri kraji cesty, opustené, už zabudnuté. Som tu 2 týždne a 2 týždne bývam na lôžku z vaječných škrupín a premýšľam, kedy sa niečo zlomí, kedy budem prvá, ktorá to zlomí, premýšľam,

kedy sa všetko rozpadne. Po 2 týždňoch v tomto bezpečnom priestore by som mala byť šťastnejšia, zdravšia, spať lepšie, pokojnejšie. Namiesto toho mám obavy z toho, čo sa stane, ~~keď~~ ak to neurobím správne, keď neprídem na to, ako správne trénovať, keď niekomu ~~úmyselne~~ omylom ublížim.

Pripravujeme sa na prekliatu vojnu.

Preto trénujem. Všetci sa snažíme pripraviť na zničenie Warnera a jeho mužov. Vyhrať jednu bitku za druhou. Ukázať občanom nášho sveta, že ešte existuje nádej, že sa nemusia podriadiť požiadavkám Nového systému a stať sa otrokmi režimu, ktorý nechce nič iné, len ich zneužiť na získanie moci. Súhlasila som, že budem bojovať. Budem bojovníčkou. Použijem svoju moc proti svojmu najlepšiemu úsudku. Ale už len keď pomyslím na to, že mám na niekoho položiť ruku, vracia sa mi svet spomienok, pocitov, množstvo tej sily pri kontakte s pokožkou, ktorá nie je imúnna voči mojej vlastnej. Je to vlna neporaziteľnosti: mučivý druh eufórie, vlna intenzity zaplavujúca každý pór v mojom tele. Neviem, čo to so mnou urobí. Neviem, či môžem veriť, že budem mať potešenie z cudzej bolesti.

Viem len to, že Warnerove posledné slová mi uviazli v hrudi a ja nedokážem vykašľať chlad ani pravdu, ktorá ma reže do hrdla.

Adam netuší, že Warner sa ma môže dotknúť.

Nikto to netuší.

Warner mal byť mŕtvy. Warner mal byť mŕtvy, pretože som ho mala zastreliť, ale nikto nepredpokladal, že neviem, ako strieľať zo zbrane. Domnievam sa preto, že si ma teraz prišiel nájsť.

Prišiel bojovať.

Za mňa.

DVA

Niekto prudko zaklope a dvere sa hneď otvárajú.

„Ach, slečna Ferrarsová. Neviem, čo chcete dosiahnuť tým, že budete sedieť v kúte." Castleov ľahký úsmev vtancuje do miestnosti skôr ako on.

Napäto sa nadýchnem a snažím sa prinútiť pozrieť sa na Castlea, ale nedokážem to. Namiesto toho zašepkám ospravedlnenie a počúvam, ako ľútostivo znejú moje slová v tejto veľkej miestnosti. Roztrasené prsty sa napínajú na hrubých podložkách rozprestretých po podlahe, premýšľam o tom, ako som *nič* nedokázala, odkedy som sem prišla. Je to ponižujúce, také ponižujúce sklamať jedného z mála ľudí, ktorí ku mne boli kedy milí.

Castle stojí priamo predo mnou a čaká, kým konečne zdvihnem zrak.

„Nemusíte sa ospravedlňovať," povie. Pri jeho bystrých jasných hnedých očiach a priateľskom úsmeve sa ľahko zabúda, že je vodcom Omega Pointu. Vodca celého tohto podzemného hnutia, ktoré sa venuje boju proti Novému systému. Jeho hlas je príliš nežný, príliš láskavý, a to je takmer horšie. ~~Niekedy si želám, aby na mňa jednoducho nakričal.~~ „Ale," pokračuje, „musíte sa naučiť ovládať svoju energiu, slečna Ferrarsová."

Pauza.

Kroky.

Jeho ruky spočívajú na kôpke tehál, ktoré som mala zničiť. Predstiera, že si nevšimol červené kruhy okolo mojich očí ani kovové rúry,

ktoré som hodila cez miestnosť. Jeho pohľad sa opatrne vyhýba krvavým šmuhám na drevených doskách odložených bokom. Nepýta sa, prečo mám tak pevne zaťaté päste a či som sa opäť zranila. Nakloní hlavu mojím smerom, ale uprene hľadí na miesto priamo za mnou. Prehovorí tichým hlasom.

„Viem, že je to pre vás ťažké," hovorí, „ale musíte sa to naučiť. Potrebujete sa to naučiť. Bude od toho závisieť váš život."

Prikývnem, opriem sa o stenu, privítam chlad a bolesť spôsobenú tehlou, ktorá sa mi zarýva do chrbtice. Pritiahnem si kolená k hrudi, chodidlami tlačím do podložiek pokrývajúcich zem. Stačí tak málo, aby som sa rozplakala, až sa bojím, že sa možno rozkričím.

„Len neviem ako," poviem mu nakoniec. „Nič neviem. Dokonca ani neviem, čo mám robiť." Hľadím do stropu a žmurkám, žmurkám, žmurkám. Oči sa mi lesknú, sú vlhké. „Neviem, ako tie veci urobiť."

„Musíte premýšľať," hovorí Castle a nedá sa odradiť. Zdvihne odhodenú kovovú rúru. Poťažká ju v rukách. „Musíte nájsť súvislosti medzi udalosťami, ktoré sa stali. Keď ste prerazili betón vo Warnerovej mučiarni, keď ste prenikli cez oceľové dvere, aby ste zachránili pána Kenta... čo sa to stalo? Prečo ste v týchto dvoch prípadoch dokázali reagovať takým mimoriadnym spôsobom?" Posadí sa niekoľko krokov odo mňa. Postrčí rúrku mojím smerom. „Potrebujem, aby ste analyzovali svoje schopnosti, slečna Ferrarsová. Musíte sa sústrediť."

Sústrediť.

Je to len jedno slovo, ale stačí, aby mi bolo na vracanie. Zdá sa, že všetci potrebujú, aby som sa sústredila. Najprv Warner potreboval, aby som sa sústredila, teraz potrebuje Castle, aby som sa sústredila.

Nikdy som to nedokázala dotiahnuť do konca.

Castleov hlboký smutný vzdych ma vráti do prítomnosti. Postaví sa na nohy. Vyhladí si jediné námornícke modré sako, ktoré zrejme vlastní a ja zahliadnem strieborný symbol Omegy vyšitý na jeho chrbte. Neprítomne sa rukou dotkne konca svojho copu. Dredy si vždy viaže do úhľadného uzla na zátylku.

„Odporujete sama sebe," povie, hoci nežne. „Možno by ste mali pre zmenu pracovať s niekým iným. Možno vám partner pomôže zodpovedať otázky – objaviť súvislosť medzi týmito dvoma udalosťami."

Plecia mi stuhnú, som prekvapená.

„Myslela som, že ste povedali, že musím pracovať sama."

S prižmúrenými očami prejde okolo mňa. Poškriabe sa na mieste pod uchom, druhú ruku si strčí do vrecka.

„V skutočnosti som nechcel, aby ste pracovali sama," povie. „Ale nikto sa na túto úlohu dobrovoľne neprihlásil."

Neviem, prečo som sa tak prudko nadýchla, prečo som taká prekvapená. Nemala by som byť prekvapená. Nie každý je Adam.

Nie každý je predo mnou v takom bezpečí ako on. Nikto okrem Adama sa ma nikdy nedotkol a nemal z toho radosť. ~~Nikto okrem Warnera.~~ Ale napriek Adamovým najlepším úmyslom so mnou nemôže trénovať. Je zaneprázdnený inými vecami.

Vecami, o ktorých mi nikto nechce povedať.

Castle však na mňa hľadí očami plnými nádeje, veľkorysými očami, očami, ktoré netušia, že tieto nové slová, ktoré mi povedal, sú oveľa horšie. Aj keď poznám pravdu, stále ma bolí, keď ju počujem. Bolí, keď si uvedomím, že hoci možno žijem v príjemnej bubline s Adamom, zvyšok sveta ma stále považuje za hrozbu. Netvora. Ohavu.

~~Warner mal pravdu. Nech idem kamkoľvek, zdá sa, že pred tým nemôžem utiecť.~~

„Čo sa zmenilo?" spýtam sa ho. „Kto je teraz ochotný so mnou trénovať?" Odmlčím sa. „Vy?"

Castle sa usmeje.

Je to ten druh úsmevu, ktorý mi vháňa do krku zahanbujúcu horúčavu a prebodáva moju hrdosť až do stavcov. Musím odolať nutkaniu vybehnúť z dverí.

~~Prosím, prosím, prosím, neľutujte ma, je to, čo chcem povedať.~~

„Prial by som si, aby som na to mal čas," odpovedá mi Castle. „Ale Kenji má konečne voľno. Podarilo sa nám zreorganizovať jeho rozvrh. Povedal, že by s vami rád pracoval." Chvíľu váha. „Teda, ak je to v poriadku."

Kenji.

Chcem sa nahlas zasmiať. Kenji *je* jediný ochotný riskovať tréning so mnou. Raz som ho zranila. Náhodou. Ale od chvíle, keď viedol našu výpravu do Omega Pointu, sme spolu nestrávili veľa času. Akoby len robil úlohu, plnil poslanie. Po dokončení výpravy sa vrátil k svojmu vlastnému životu. Kenji je tu očividne dôležitý. Má na práci milión vecí. Veci, ktoré treba usmerňovať. Zdá sa, že ľudia ho majú radi, dokonca ho rešpektujú.

Rozmýšľam, či ho niekedy poznali ako neznesiteľného, vulgárneho Kenjiho, ktorého som stretla prvýkrát.

„Samozrejme," odpoviem Castleovi a prvýkrát od jeho príchodu sa pokúsim o milý výraz. „To znie skvelo."

Castle sa postaví. Jeho oči sú jasné, dychtivé. Potešil sa.

„Perfektné. Zajtra sa s ním stretnete pri raňajkách. Môžete sa spolu najesť, a potom začať."

„Och, ale ja zvyčajne..."

„Ja viem," preruší ma Castle. Jeho úsmev zmizne, je z neho len zovretá tenká čiara. Čelo má zvraštené obavami. „Rada jedávate s pánom Kentom. Viem to. Ale s ostatnými ste netrávili takmer žiadny čas, slečna Ferrarsová a ak tu zostanete, musíte nám začať dôverovať. Ľudia z Omega Pointu majú ku Kenjimu blízko. Môže sa za vás zaručiť. Ak všetci uvidia, že trávite čas spolu, budú sa cítiť menej zastrašení vašou prítomnosťou. Pomôže vám to prispôsobiť sa."

Po tvári mi ako horúci olej špliecha horúčava, trhnem sa, cítim, ako sa mi chvejú prsty, snažím sa nájsť miesto, kam by som sa mohla pozrieť, snažím sa predstierať, že necítim bolesť, ktorá sa mi zachytila v hrudi.

„Oni... oni sa ma boja," poviem mu pošepky, odmlčím sa. „Nechcem... nechcela som nikoho obťažovať. Nechcela som sa im pliesť do cesty..."

Castle si pomaly a nahlas vzdychne. Pozrie sa dolu a hore, poškriabe sa na mäkkom mieste pod bradou.

„Boja sa len preto," povie napokon, „lebo vás nepoznajú. Keby ste sa snažili len o trochu viac... keby ste vyvinuli čo i len najmenšie úsilie, aby

ste niekoho spoznali...“ zastaví sa. Zamračí sa. „Slečna Ferrarsová, ste tu už dva týždne a sotva ste prehovorili so svojimi spolubývajúcimi.“

„Ale to nie je... myslím, že sú skvelé...“

„A napriek tomu ich ignorujete? Netrávite s nimi žiaden čas? Prečo?“

~~Pretože som nikdy predtým nemala priateľky. Pretože sa bojím, že urobím niečo zlé, poviem niečo zlé a ony ma nakoniec budú nenávidieť ako všetky ostatné dievčatá, ktoré som poznala. A mne sa páčia až priveľmi, a preto ich nevyhnutné odmietnutie budem znášať oveľa ťažšie.~~

Nepoviem nič.

Castle pokrúti hlavou.

„V prvý deň, keď ste prišli, vám to išlo tak dobre. Zdalo sa, že ste sa takmer *spriatelili* s Brendanom. Neviem, čo sa stalo,“ pokračuje Castle, „myslel som si, že sa vám tu bude dariť.“

Brendan. Štíhly chlapec s platinovo blond vlasmi a elektrinou v žilách. Pamätám si ho. Bol ku mne milý.

„Brendan sa mi páči,“ hovorím zmätene Castleovi. „Je na mňa nahnevaný?“

„*Nahnevaný?*“ Castle pokrúti hlavou a nahlas sa zasmeje. Neodpovie mi na otázku. „Nerozumiem, slečna Ferrarsová. Snažil som sa mať s vami trpezlivosť, snažil som sa dať vám čas, ale priznám sa, že som dosť zmätený. Keď ste prišli prvýkrát, boli ste taká iná... boli ste nadšená, že ste tu! Netrvalo však ani týždeň a úplne ste sa stiahli. Na nikoho sa ani nepozriete, keď idete po chodbách. Čo sa stalo s rozhovormi? S priateľstvom?“

Áno.

Trvalo mi 1 deň, kým som sa zabývala. 1 deň, aby som sa rozhliadla naokolo. 1 deň, aby som sa nadchla pre iný život a 1 deň, aby všetci zistili, kto som a čo som urobila.

Castle nehovorí nič o matkách, ktoré ma vidia kráčať po chodbe a ťahajú mi svoje deti z cesty. Nespomína nepriateľské pohľady a nevľúdne slová, ktoré znášam od svojho príchodu. Nehovorí nič o deťoch, ktoré varovali, aby sa držali ďaleko, ďaleko a o hŕstke starších

ľudí, ktorí ma pozorujú až príliš pozorne. Môžem si len predstavovať, čo počuli, odkiaľ majú svoje príbehy.

Juliette.

Dievča so smrtiacim dotykom, ktoré z ľudí vysáva silu a energiu, až kým sa z nich nestanú ochabnuté, paralyzované mŕtvoly chrčiace na zemi. Dievča, ktoré väčšinu života strávilo v nemocniciach a nápravných zariadeniach pre mladistvých, dievča, ktoré odvrhli vlastní rodičia, označili ho za nepríčetné a odsúdili na izoláciu v ústave, kde sa báli žiť aj potkany.

Dievča.

Také hladné po moci, že zabilo malé dieťa. Mučilo batoľa. Zrazilo dospelého muža lapajúceho po dychu na kolená. Nemá ani toľko slušnosti, aby zabila samu seba.

Nič z toho nie je lož.

So škvrnami na lícach, nevypovedanými slovami na perách a očami, ktoré odmietajú odhaliť svoje tajomstvá, pozriem na Castlea.

Vzdychne si.

Takmer niečo povie. Pokúša sa prehovoriť, ale jeho oči si skúmavo prezerajú moju tvár. Rozmyslí si to. Rýchlo prikývne, zhlboka sa nadýchne, poklepe na hodinky, povie:

„O tri hodiny zhasínajú svetla," a otočí sa na odchod.

Zastaví sa vo dverách.

„Slečna Ferrarsová," povie náhle, ticho, bez toho, aby sa otočil. „Rozhodli ste sa zostať s nami, bojovať s nami, stať sa členkou Omega Pointu." Odmlčí sa. „Budeme potrebovať vašu pomoc. A obávam sa, že sa nám kráti čas."

Sledujem, ako odchádza.

Počúvam jeho odchádzajúce kroky a opriem si hlavu o stenu. Zatvorím oči. Počujem jeho hlas, vážny a pokojný, znie mi v ušiach.

Čas sa nám kráti, povedal.

Akoby čas bol vecou, ktorá sa dá vyčerpať, akoby bol odmeraný na misky, ktoré nám boli odovzdané pri narodení a ak by sme jedli

príliš veľa alebo príliš rýchlo, alebo tesne pred skokom do vody, náš čas by bol stratený, premárnený, už strávený.

Čas je však niečo mimo nášho konečného chápania. Je nekonečný, existuje mimo nás, nemôžeme ho vyčerpať, stratiť o ňom prehľad ani nájsť spôsob, ako si ho udržať. Čas plynie aj vtedy, keď to nechceme.

Castle mal povedať, že máme množstvo času. Máme všetok čas na svete, to mi mal povedať. Ale on to neurobil, pretože tým *tik-tak* myslel, že náš *tik-tak* čas sa posúva. Rúti sa vpred a mieri úplne novým smerom, pričom naráža čelom do niečoho iného a

tik,

tik,

tik,

tik,

tik,

je takmer

čas na vojnu.

TRI

Mohla by som sa ho odtiaľto dotknúť.

Jeho tmavomodré oči. Jeho tmavohnedé vlasy. Jeho košeľa, príliš tesná na všetkých správnych miestach a jeho pery, jeho pery sa chvejú a stláčajú vypínač, ktorý zapáli oheň v mojom srdci a ja ani nemám čas žmurknúť, a vydýchnuť, kým ma chytí do náručia.

Adam.

„Ahoj," zašepká mi priamo pri krku.

Potlačím triašku, krv mi stúpa do tváre a farbí líca. Na chvíľu, len na tento okamih, sa uvoľním a dovolím mu, aby ma držal pohromade.

„Ahoj." Usmejem sa a vdýchnem jeho vôňu.

Je taká luxusná.

Málokedy sa vidíme sami. Adam býva v Kenjiho izbe so svojím mladším bratom Jamesom a ja spím s dvojčatami liečiteľkami. Pravdepodobne máme menej ako 20 minút, kým sa dievčatá vrátia do tejto izby. Mám v úmysle čo najviac využiť túto príležitosť.

Oči sa mi zatvoria.

Adam mi ovinie ruky okolo pása, pritiahne si ma k sebe. Potešenie je také obrovské, že sa sotva udržím, aby som sa nechvela. Akoby moja koža a kosti už toľko rokov túžili po kontakte, teplej náklonnosti, ľudskej interakcii, že neviem, ako na to ísť pomaly. Som vyhladované dieťa, ktoré sa snaží naplniť si žalúdok, hltať svojimi zmyslami dekadenciu týchto chvíľ, akoby som sa mala ráno zobudiť a uvedomiť si, že ešte stále zametám popol pre svoju macochu.

Potom sa však Adamove pery pritlačia na moju hlavu a moje obavy si oblečú kostým, a na chvíľu predstierajú, že sú niečo iné.

„Ako sa máš?“ spýtam sa. Je to také zahanbujúce, pretože moje slová sú už teraz neisté, hoci ma sotva drží, ale ja sa nedokážem prestať trápiť.

Jeho telom otrasie smiech, jemný, hlboký a zhovievavý. Na moju otázku však neodpovedá a ja viem, že to ani neurobí.

Už toľkokrát sme sa pokúšali spoločne vytratiť, len aby nás pri tom chytili a pokarhali za našu nedbalosť. Po zhasnutí svetiel nesmieme vychádzať zo svojich izieb. Keď sa naša doba odkladu – zhovievavosť udelená na základe nášho veľmi náhleho príchodu – skončila, museli sme s Adamom začať dodržiavať pravidlá rovnako ako všetci ostatní. A pravidiel, ktoré treba dodržiavať, je veľa.

Tieto bezpečnostné opatrenia – kamery všade, za každým rohom, na každej chodbe – existujú preto, aby nás pripravili na prípadný útok. Stráže v noci hliadkujú a hľadajú akýkoľvek podozrivý hluk, aktivitu alebo náznak narušenia. Castle a jeho tím ostražito chránia Omega Point a nie sú ochotní podstúpiť ani najmenšie riziko. Ak sa narušitelia dostanú príliš blízko k tomuto úkrytu, niekto musí urobiť všetko, čo je potrebné, aby ich udržal mimo.

Castle tvrdí, že práve ich ostražitosť ich neodhalila a ak mám byť úprimná, chápem jeho dôvody, prečo je v tomto smere taký prísny. Ale tie isté prísne opatrenia držia mňa a Adama od seba. My dvaja sa vidíme iba počas jedenia, keď sme vždy obklopení inými ľuďmi a všetok voľný čas, ktorý mám, trávim zavretá v tréningovej miestnosti, kde mám *využívať svoju energiu*. Adam je z toho rovnako nešťastný ako ja.

Dotknem sa jeho líca.

Napäto sa nadýchne. Otočí sa ku mne. Očami mi toho povie až príliš veľa. Musím sa odvrátiť, pretože to všetko cítim príliš intenzívne. Moja pokožka je precitlivená, konečne, konečne, konečne prebudená a pulzuje životom, vibruje pocitmi tak intenzívne, až je to takmer nemiestne.

Ani to nemôžem skryť.

Vidí, čo so mnou robí, čo sa so mnou deje, keď sa jeho prsty dotknú mojej pokožky, keď sa jeho pery priblížia k mojej tvári, keď teplo jeho tela núti moje oči zatvoriť sa, moje končatiny sa rozochvejú a kolená sa mi podlomia. Vidím, čo to robí aj s ním, keď vie, že má na mňa takýto vplyv. Niekedy ma mučí, usmieva sa, keď mu trvá príliš dlho, kým preklenie medzeru medzi nami, vyžíva sa v zvuku môjho srdca, ktoré mi naráža o hruď, v prudkých nádychoch, ktoré tak ťažko ovládam, v tom, ako stokrát prehltnem tesne predtým, ako sa pohne, aby ma pobozkal. Nedokážem sa naňho ani len pozrieť bez toho, aby som znovu prežila každý okamih, ktorý sme spolu strávili, každú spomienku na jeho pery, jeho dotyk, jeho vôňu, jeho pokožku. Je toho na mňa priveľa, príliš veľa. Tak veľa, tak veľa nového, toľko nádherných pocitov, ktoré som nikdy predtým nepoznala, nikdy necítila, nikdy som k nim nemala prístup.

~~Niekedy sa bojím, že ma to zabije.~~

Vyslobodím sa z jeho náručia. Je mi horúco aj chladno, cítim sa neisto, dúfam, že sa dokážem ovládnuť. Dúfam, že zabudne, ako ľahko na mňa pôsobí a viem, že potrebujem chvíľu, aby som sa spamätala. Zapotácam sa dozadu. Zakrývam si tvár rukami a snažím sa vymyslieť niečo, čo by som povedala, ale všetko sa trasie. Pozerá na mňa a vyzerá, že by ma mohol vdýchnuť po celej dĺžke na jeden nádych.

Myslím, že počujem, ako šepká slovo *nie*.

Jediné, čo vnímam ďalej, sú jeho ruky, zúfalé ostrie jeho hlasu, keď vysloví moje meno. Rozplývam sa v jeho objatí, som roztrasená, rozpadávam sa. Nesnažím sa kontrolovať chvenie v kostiach. Je taký horúci, jeho pokožka je taká horúca... už ani neviem, kde som.

Jeho pravá ruka mi skĺzne po chrbte a ťahá za zips, ktorý drží moje oblečenie pohromade, až kým mi nespadne do polovice chrbta a mne je to jedno. Musím si vynahradiť 17 rokov a chcem cítiť všetko. Nemám záujem čakať a riskovať kto vie, a čo ak, a obrovské výčitky. Chcem cítiť všetko, pretože čo ak sa zobudím a zistím, že tento jav pominul, že nastal dátum spotreby, že moja šanca prišla a odišla, a už sa nikdy nevráti, že tieto ruky už nikdy nepocítia toto teplo.

Nemôžem.

Nebudem.

Ani si neuvedomím, že som sa k nemu pritisla, kým pod tenkou bavlnou jeho oblečenia neucítim každý obrys jeho tela. Rukami mu vkĺznem pod tričko a počujem jeho namáhavý dych. Zdvihnem zrak, má zatvorené oči, črty zaseknuté vo výraze pripomínajúcom akúsi bolesť. A odrazu sú jeho ruky v mojich vlasoch, zúfalé, jeho pery tak blízko. Nakloní sa, gravitácia mu uhne z cesty a moje nohy opustia podlahu. A ja sa vznášam, lietam, v pľúcach mám hurikán a srdce mi bije príliš rýchlo.

Naše pery

sa dotknú

a ja viem, že prasknem vo švíkoch. Bozkáva ma, akoby ma stratil a našiel, a už ma nikdy nepustí. Niekedy chcem kričať, niekedy sa chcem zrútiť, niekedy chcem zomrieť s vedomím, že som spoznala, aké to bolo žiť s týmto bozkom, s týmto srdcom, s touto jemnou mäkkou explóziou, ktorá mi dáva pocit, že som sa napila slnka, že som zjedla oblaky 8, 9 a 10.

Toto.

Toto ma všade bolí.

Odtiahne sa, ťažko dýcha, ruky mu vkĺznu pod jemný materiál môjho oblečenia a jeho pokožka je taká horúca... a myslím, že som to už povedala, ale nemôžem si spomenúť. Som taká roztržitá, že keď prehovorí, celkom mu nerozumiem.

Ale niečo hovorí.

Slová, hlboké a chrapľavé v mojom uchu, ale zachytím len niečo viac ako nezrozumiteľnú reč, spoluhlásky a samohlásky, lámané slabiky zmiešané dohromady. Tlkot jeho srdca naráža do jeho hrude a prelieva sa do mojej. Jeho prsty vytvárajú na mojom tele tajné odkazy. Jeho ruky kĺžu po hladkom, saténovom materiáli tohto oblečenia, kĺžu po vnútornej strane mojich stehien, okolo zadnej strany kolien hore, hore a hore, a ja premýšľam, či je možné omdlievať a zároveň byť stále pri vedomí. Stavím sa, že práve tak je to pri plytkom, rýchlom dýchaní, keď nás potiahne dozadu. Chrbtom narazí do steny. Pevne mi stisne boky. Silno si ma pritiahne k svojmu telu.

Zalapám po dychu.

Jeho pery sú na mojom krku. Jeho mihalnice šteklia kožu pod mojou bradou a on niečo hovorí, niečo, čo znie ako moje meno. Bozkáva ma po kľúčnej kosti, bozkáva ma po oblúku pleca a jeho pery, jeho pery a jeho ruky, a jeho pery hľadajú krivky a údolia môjho tela. Jeho hruď sa dvíha, keď zanadáva, zastaví sa a povie: *Bože, to je taký dobrý pocit byť s tebou*

a moje srdce odletelo na mesiac bezo mňa.

Zbožňujem, keď mi to hovorí. Zbožňujem, keď mi povie, aký je to dobrý pocit byť so mnou, pretože je to v rozpore so všetkým, čo som celý život počúvala a želám si, aby som si jeho slová mohla strčiť do vrecka, len aby som sa ich raz za čas dotkla a pripomenula si, že existujú.

„Juliette."

Sotva dýcham.

Sotva dokážem zdvihnúť zrak a pozrieť sa dopredu, vidieť niečo iné ako absolútnu dokonalosť tohto okamihu. Usmieva sa. Usmieva sa, akoby mu niekto našil na pery hviezdy a pozerá sa na mňa, pozerá sa na mňa, akoby som bola *všetko* a mne sa chce plakať.

„Zavri oči," zašepká.

A ja mu verím.

Tak to robím.

Zavriem oči a on ma pobozká na jedno, potom na druhé. Potom na bradu, nos, čelo. Na líce. Oba spánky.

Každý

centimeter

môjho krku

a

odtiahne sa tak rýchlo, až si udrie hlavu o drsnú stenu. Skôr než to stihne zastaviť, vykĺzne mu niekoľko vybraných slov. Som ako prikovaná, prekvapená a odrazu vydesená.

„Čo sa stalo?" zašepkám a neviem, prečo šepkám. „Si v poriadku?"

Adam bojuje, aby neurobil grimasu, ale dýcha ťažko, obzerá sa okolo seba a kokce:

„P-prepáč," pričom sa chytí za zátylok. „To bolo... teda, myslel som si..." Odvráti pohľad. Odkašle si. „Ja-ja si myslím-myslel som, že som niečo počul. Myslel som si, že sa niekto chystá vojsť dnu."

Samozrejme.

Adam tu nesmie byť.

Chlapci a dievčatá bývajú v rôznych krídlach v Omega Pointe. Castle hovorí, že je to hlavne preto, aby sa dievčatá cítili vo svojich izbách bezpečne a pohodlne – najmä preto, že máme spoločné kúpeľne – takže s tým väčšinou nemám problém. Je fajn, že sa nemusím sprchovať so starými mužmi. Ale pre nás dvoch je ťažké nájsť si nejaký spoločný čas a počas okamihov, ktoré sa nám podarí nahrabať si, si vždy dávame veľký pozor, aby nás niekto neodhalil.

Adam sa oprie o stenu a mykne sa. Natiahnem ruku, aby som sa dotkla jeho hlavy.

Strhne sa.

Stuhnem.

„Si v poriadku...?"

„Áno." Vzdychne si. „Ja len... teda..." Pokrúti hlavou. „Neviem." Stíši hlas. Sklopí oči. „Neviem, čo to so mnou, dopekla, je."

„Hej." Končekmi prstov mu prejdem po bruchu. Bavlna jeho trička je ešte stále teplá od tepla jeho tela a ja musím odolať nutkaniu zaboriť si do nej tvár. „To je v poriadku," poviem mu. „Len si bol opatrný."

Usmeje sa zvláštnym, smutným úsmevom.

„Nehovorím o svojej hlave."

Uprene naňho hľadím.

Otvorí ústa. Zavrie ich. Znova ich otvorí.

„Je to... chcem povedať, *toto*..." Naznačí priestor medzi nami.

Nedokončí to. Nepozrie sa na mňa.

„Nerozumiem..."

„Prichádzam o *rozum*," povie, ale zašepká to, akoby si ani nebol istý, či to hovorí nahlas.

Pozerám sa na neho. Pozerám a žmurkám, potkýnam sa o slová, ktoré nevidím, nemôžem nájsť a nemôžem vysloviť.

Krúti hlavou.

Chytí sa za zadnú časť lebky, vyzerá rozpačito a ja sa snažím pochopiť prečo. Adam nezvykne byť rozpačitý. Adam nebýva nikdy rozpačitý.

Keď konečne prehovorí, hlas má položený dosť nízko.

„Tak dlho som čakal, aby som mohol byť s tebou," povie. „Chcel som to... chcel som *ťa* tak dlho a teraz, po tom všetkom..."

„Adam, o čom to..."

„Nemôžem *spať*. Nemôžem spať a stále na teba myslím, stále a nemôžem..." Odmlčí sa. Pritlačí si dlane na čelo. Zatvorí oči. Otočí sa k stene, takže mu nevidím do tváre. „Mala by si vedieť... musíš vedieť," hovorí, jeho slová sú surové, akoby ho vyčerpávali, „že som nikdy nič nechcel tak, ako som chcel teba. Nič. Pretože toto... toto... teda, Bože, *chcem* ťa, Juliette, chcem... chcem..."

Jeho slová zoslabnú, keď sa ku mne otočí s príliš žiarivými očami a emóciami, ktoré sa mu rozlievajú po tvári. Pohľadom sa zdrží na krivkách môjho tela dosť dlho na to, aby zapálil zápalku v zápalnej tekutine, ktorá mi prúdi v žilách.

Začnem horieť.

Chcem niečo povedať, niečo správne, stabilné a uisťujúce. Chcem mu povedať, že ho chápem, že chcem to isté, že ho chcem aj ja, ale tá chvíľa je taká nabitá a naliehavá, až som napoly presvedčená, že sa mi to sníva. Akoby mi ostali posledné písmená a ja mám len Q a Z, a práve som si spomenula, že niekto vymyslel slovník, keď odo mňa konečne odtrhne pohľad.

Ťažko prehltne, sklopí oči. Opäť odvráti zrak. Jednu ruku má zaborenú vo vlasoch, druhú skrútenú v päsť pri stene.

„Nemáš ani potuchy," povie, hlas má rozrušený, „čo so mnou robíš. Ako sa pri tebe cítim. Keď sa ma *dotkneš*..." Chvejúcou sa rukou si prejde po tvári. Takmer sa rozosmeje, ale dýcha ťažko a nerovnomerne, nechce sa mi pozrieť do očí. Odstúpi a nadáva si popod nos. Päsťou si

udrie do čela. „Ježiši. Čo to, dočerta, hovorím. Doriti. *Doriti*. Prepáč... zabudni na to... zabudni, že som niečo povedal... mal by som ísť...“

Snažím sa ho zastaviť, snažím sa nájsť hlas, snažím sa povedať, že je to v poriadku, že je fajn, ale teraz som nervózna, taká nervózna, taká zmätená, pretože nič z toho nedáva zmysel. Nechápem, čo sa deje, ani prečo sa zdá, že si nie je taký istý mnou a nami, ním a mnou, on, ja a všetkými tými zámenami dohromady. Neodmietam ho. Nikdy som ho neodmietala. Moje city k nemu boli vždy také jasné... nemá dôvod cítiť sa neisto voči mne alebo pri mne, ale neviem, prečo sa na mňa pozerá, akoby niečo nebolo *správne*...

„Je mi to veľmi ľúto,“ povie. „Ja... nemal som nič hovoriť. Som len... som... som... *doriti*. Nemal som prísť. Mal by som ísť... musím ísť...“

„Čože? Adam, čo sa stalo? O čom to hovoríš?“

„Toto bol zlý nápad,“ hovorí. „Som taký hlúpy... nemal som tu vôbec byť...“

„*Nie* si hlúpy, je to v poriadku, všetko je v poriadku.“

Zasmeje sa, hlasno, duto. Na tvári mu zostane ozvena neistého úsmevu, keď sa zastaví a uprene sa zahľadí na bod priamo za mojou hlavou. Dlho nič nehovorí, až to napokon urobí. „No,“ povie. Snaží sa znieť optimisticky. „Castle si to nemyslí.“

„Čo?“ zaskočená vydýchnem. Viem, že už viac nehovoríme o našom vzťahu.

„Asi tak.“ Ruky má vo vreckách.

„Nie.“

Adam prikývne. Pokrčí ramenami. Pozrie sa na mňa a odvráti zrak.

„Neviem. Myslím, že áno.“

„Ale to testovanie, to je... chcem povedať...“ Nemôžem prestať krútiť hlavou: „Našiel niečo?“

Adam sa na mňa nepozrie.

„Panebože,“ poviem, zašepkám to, akoby to takto malo byť ľahšie. „Takže je to pravda? Castle má pravdu?“ Môj hlas je vyšší a svaly sa mi začínajú napínať, neviem, prečo ten pocit, ktorý mi kĺže po chrbte, vnímam ako strach. Nemala by som sa báť, ak má Adam dar tak ako

ja. Mala som vedieť, že to nemôže byť také ľahké, že to nemôže byť také jednoduché. Toto od začiatku bola Castleova teória – že Adam sa ma môže dotýkať, pretože aj on má nejaký druh energie, ktorý mu to umožňuje. Castle si nikdy nemyslel, že Adamova imunita voči mojej schopnosti je šťastná náhoda. Myslel si, že to musí byť niečo väčšie, niečo vedeckejšie, niečo špecifickejšie. ~~Vždy som chcela veriť, že som mala len šťastie.~~

A Adam to chcel vedieť. Vlastne sa tešil, že to zistí.

Ale keď začal testovať s Castleom, prestal o tom chcieť hovoriť. Nikdy mi nedal viac než len strohé informácie o tom, čo bolo nové. Vzrušenie z tohto zážitku preňho vyprchalo príliš rýchlo.

Niečo nie je v poriadku.

Niečo nie je v *poriadku*.

~~Samozrejme, že je.~~

„Nevieme nič nespochybniteľné," hovorí mi Adam, ale vidím, že si drží odstup. „Musím absolvovať ešte niekoľko sedení... Castle hovorí, že je tu ešte niekoľko vecí, ktoré potrebuje... preskúmať."

Neunikne mi mechanický spôsob, akým Adam podáva tieto informácie. Niečo nie je v poriadku a nemôžem uveriť, že som si tie náznaky všimla až teraz. Uvedomím si, že som to ani nechcela. Nechcela som si priznať, že Adam vyzerá vyčerpanejšie, napätejšie, utiahnutejšie, ako som ho kedy videla. Úzkosť si vytvorila domov na jeho pleciach.

„Adam..."

„Netráp sa kvôli mne." Jeho slová nie sú drsné, ale v jeho tóne je cítiť naliehavosť, ktorú nemôžem ignorovať. Pritiahne si ma do náručia skôr, ako mám šancu prehovoriť. Prstami mi zapína zips na oblečení. „Som v poriadku," hovorí. „Naozaj. Chcem len vedieť, že si v poriadku ty. Ak si tu v poriadku ty, potom som v poriadku aj ja. Všetko je v poriadku." Zatají dych. „Dobre? Všetko bude v poriadku." Pri roztrasenom úsmeve na jeho tvári môj pulz zabúda, že má prácu.

„Dobre." Chvíľu mi trvá, kým nájdem hlas. „Dobre, ale..."

Dvere sa otvoria a Sonya so Sarou zastanú s pohľadmi upretými na naše prepletené telá.

„Och!“ povie Sara.

„Hm.“ Sonya sklopí zrak.

Adam si zanadáva popod nos.

„Môžeme sa vrátiť neskôr...“ povedia dvojčatá spolu.

Už zamierili von, keď ich zastavím. Nevyhodím ich z ich vlastnej izby.

Požiadam ich, aby neodchádzali.

Pýtajú sa ma, či som si tým istá.

Stačí mi jediný pohľad na Adamovu tvár a viem, že budem ľutovať, že som prišla čo i len o minútu nášho spoločného času, ale zároveň viem, že nemôžem využívať svoje spolubývajúce. Toto je ich osobný priestor a už je takmer čas zhasnúť svetlá. Nemôžu sa túlať po chodbách.

Adam sa na mňa už nepozerá, ale ani ma nepúšťa. Nakloním sa dopredu a zľahka ho pobozkám na srdce. Konečne sa mi pozrie do očí. Ponúkne mi malý ranený úsmev.

„Milujem ťa,“ poviem mu potichu, aby ma počul len on.

Krátko a nerovnomerne vydýchne.

„Nemáš ani potuchy,“ zašepká a odtiahne sa. Otočí sa na päte. Vyrazí von z dverí.

Srdce mi bije až v krku.

Dievčatá na mňa uprene hľadia. Znepokojene.

Sonya sa chystá prehovoriť, ale potom

spínač
klikne,
zablesne sa

a svetlá sú zhasnuté.